

HORKÝ ROMÁN

U ŽALVA LIPERA

„Doktor Kalvoda nikdy objevil se ve společnosti, ale dlouho se učil. Svým zručným, vysoce technickým bláznem hovořil, až byl všichni umlklí. O národních věcech, o našich chybách, o cestě k nápravě. Sleduje ruce na bílém, pan Vrbu pobožně poslouchal, chystal slova, ale bůh cí, ne jak nerozuměl.“

Vedle Emila častěji jeznamovával se o Domu Quijotta. Nebyl vinný spisovatelé, kteří psali s breznou fantasii rýšské románky, ani řádků, že písně pohádek — čtyřlístku Don Quijotta, že všem slápe věřil. Dnes radí se s vylíčená, byla, jejich přívržení jsou možná dosti rozumní lidé, ale takový zohaváček. Don Quijotto, de la Mancha vědom slápe uvěřit a harntje na své Románové proti věrným mlynům. Mezi sobě rovnými v nějaké politické sekci — hodil! ale mezi rozumnými lidmi stává se smyšlený takový nábožný rytíř. Ostatně doktor Kalvoda není strážník. Smad se obrátil, je na dobré cestě.

Nemůžeme-li se doktor Kalvoda, zapůj jeho kancelsář se zručila. Dnes byla to výzvěstí vstoupit v jekněm domě na náměstí. Jste tam sešli sice Kyžen, ale zadrželi ho do koutka, aby nepřekážel. Byl tu již druhý, starší, zvláštnější písař mimo něj. Zadrželi tu působnost potmě i spínu — pan doktor neposlal ní soudská dleň, aby raději ps soudskou se smířil, počal si jich vážit, ruce jim těsně a palbance psát. Pracoval — pracoval s úspěchem. Někdy samotnému se zdálo, že nějaká neviditelná ruka mu pomáhá, zvedají ho všé. Zastupoval všeobecnou záležitost — seděl tak narychlí si vesele k jeho kancelsáři. Jakýsi konkurs tovaryš padl mu u nás do rukou, ačkoliv sám ani nepomyšlil. Závisti vykouřku možno deset tisíc vydělat — doktor Kalvoda vydělal jen tři, ale i za to zaplatil Pan Bůh!

Pomalu uvědomil si, že ruce, které jej zvedaly, jsou ruce Kutilovy. Ten poslal mu klienty, i takové, kterých se doktor zděsil — ale pak přece jen přijal zastupování. Nepochť nemohl si přilís vybírat. Byly tu jiné ruce, bílé a hebké, které s roztomilou marotravností uměly rozhazovat — pro svoji ženu pracoval. Ve světě došla novou ukazoval se mu život, bylo mu někdy, jakoby se nepre uel št, tolik jemu dříve neznámých a přece nevyhnutelných potich objevil se. Náhle se byl s lože, lidelnou, salennou, přepych, o jakém se mu někdy suad ani nezdálo, dokud se třetval k matičkou a sestrou ve skrovném koutku. Plesy, divadla, návštěvy — nezvykl jim nikdy a nuže i v obličej salonním uprostřed vybrané společnosti pracoval hravitého synka hor. A když Emilie sezvala k sobě krouček důvěrných hostů, často zřizoval a nechtěl se v poslední pokoji rozsáhlého bytu, trochu vlnky, tenehu stísněný, kde v oknech, vedoncích na dvěr, kvotla a co neda reseda, zpíval kanárek. Tam bydlela stará matička s Boženkou. A doktor přišel, usadl na úzkou stoličku a bez slova nustouchal zvatámi hoznoukě soustráží, vážněmí roznouvaní notěm a bylo mu jako člověku, který ze syochové motelice přišel k prohlášením kruhu. Posečel zde chvíli s úsměvem na rtech, kýváje hlavou — a odešel, polibiv mateř vrasšitou ruku a poslušiv sestřičku hledovlavým písařem, který kdysi a ní psával verše a dosud přež nezapomněl.

Někdy též starou paní a Boženku navštívil dobrý známý, professor Douhrava. Přicházal zřídka — plaše proklouz valdycky po schodech a síni, aby nikoho nepotkal, neboť konkurná paní doktorová, zahledla-li ho, uklibila se pohrdavě. Ale u starých přátel okřál. Rozhovořil se o svých slástech a strastech, o tom, co četl, co nového ve světě, a s obě černobrvé Katuše, kterou měl stále rád, takovou bláznivou studentkou láskou.

Jednou — bylo nedělní odpolední — stará pani přela. Dva letka konšem vkeru skádlita ládněka. Doktor před chvílí od nich odešel. Najednou draly vypadly stávnice a rukou „Boženko!“ řekla tle. Dveřníka rychle se obrátila, zahledla se jí v u starého líce. „Nesala se ti — lážba se matka, že náa Boženka post-vilá dohou je nějak zasimlela?“ Bolestička zavrtěla hlavou. „Ne? Tedy jsi se mi nepodivila do sé, Boženko. Má taková zblázněná a smutná —“

Boženka se rozemála. „Ale ne, maminko! Co jsi viděla? Tu jen tvoje nepřítivost — A všé — suad se mi stýška, že Emilie má podojela do Prahy.“

„Přlá násto jeal du Prahy,“ zvolala stará pani sava chýstelně, kýváje povážlivě hlavou. Na dveře zaklopáno — vrazil professor. Rozdělen v rozostřeném rozehvívn, ani nemohl. Pohlék a jesholm robu pokuje do druhého, klepaje holl v podlahu.

„Přese se hýbeme, přese!“ hovořil, usmívaje se červenými rty, očiho, velký obléžen „Pomahu, ale přese!“ Zastavil se před starou paní. „Nemáme zblázněného možného přímy-ty, ale my ho vyčipámme se zme?“ Zaklepál holl. „Vít-tili milostivě, a hndeme stavěti českou papírnu.“ Na akone? Emilie chel rly paní h, žoti je v sebe koupil dva nedily? Mstnino míti sečky přímyxl, ten máu scháti? Průmysl? průmysl! Joden velký český ryval více váží, nežli všchny méně a umělecké ústavy. Doňý průmyslníci je vje pro ná, nežli básník nebo mtrikant! J ten trol, lopiš? Až se raly začehl —“

„Pokrčí lidstva je v průmyslu, ne v máni. Čmění byla a je u nepřiměřivnějšeh národn. průmysl je vyčletem ovládná. Když shlořly nejšvarnějši obrazitry světa, jakou škodu by mlo lidstvo? Když se vyškrtly z paměti všechny práce kn pí. Rubensovy, utrpla by lidstvo? Ale vyškrtete nějaký vynález, troha menšího významu, řeknou: slyky, svtiplyen, šel strnj nebo podobně, a hie, jaká mizera by tu byla v našem životě! Zabudni holl do podlahy a s plamovním znakem ještě deklamoval: „Jsu dva světy — jeden svět velkých vynálezů, oškrtných, telefonů, které člověku opravdu křidla dávají, které bofi hranice prostoru i času — a svět dětinských suť, veršů, kniž, slaviček —“

„Chichlání!“ rozchechtala se Boženka, „pane professor, pro Boha! rozpícháte nám koberec na podlahu!“ Rozpálil pohleděl host k zemi, opravdivu se zavrtal holl do laimého koberec.

Stará pani dobromyšle usadvala se jeho nadsíni. „A vaše pani?“ ptala se. „He, dno náte v hlavo samé tovary, ani jste ne vzpomněl —“

„Má pani?“ se zářevna otima zvolal professor, „má pani je našena jako já. Sama koupí jeden pudl — jako Kartagiuka chie všechny své sperky zastaviv ucho prodal, aby také přispola k rozkvětu českého průmyslu! Skoda —“ dodal s náhořklým úsměvem, „že těch sperků je tak málo!“

V tom okamžiku z ulice až sem, do vzalžené pokoje, zalhli temný hluk. Stará pani se polekla, všchni naslonchali. Žuola to „Hej, Slovane!“ v temně bouři hlasů. Boženka vyskočila. „Protestní průvod! jž jde!“ v rozdělení zvolala, pláštěnku vese přeramena a hlodajíc klubouček.

„Co, co?“ ptala se stará pani, která málo sledovala českou politiku. „Jazyková úřádění zrušil!“ vykřikl jí pan professor, „a náši v říšské radě dělají abstrukce!“

„A co to?“ Co ten průvod?“ zvonu se ptala, ještě nechtápaje.

„Musíme ukázat, že český národ je uražen, že ten poňček nosseme!“ deklamovala heznouka Boženka, zarděla, rozehvívná, hlobouček ve svěchu před zrcadlem rovnaje.

Maminka najednou se zděsila — spatřila na Boženčiných nádrech slovanskou trikolouru. „Di-

te, nepohod! nepohod!“ zvolala naderm za ní matka, s jazyvadchem obrátila se k professorovi. „Jaky to zase nerozumí! Že v městě poříd jen takové nepohodje panoun. U nás, v Bukov — vite, nad Matně je to, v horách — jaký byl svaty pokoj! Žid s křivčanem, Čech s Němcem, všchni žil jako dobfí sousedé. A tady takové hývanie — co z toho lidé mají?“

Professor mávl rukou. „A nie to není?“ pravil rozvážně. „Co takové demonstrace — nie to není! Dříví musíme hýt hospodářsky vlni a pak něco zamůme!“ Ale tak! Samě fanghřkarství, ano ně ideály? Praktického života si uměno blůdit. Průmyslu se musíme zneničit, tu je hlavní, ostatní ne ptejde!“ Vážně zakýval hlavou a zvedl pro „Jone holspolský cíz — slabi to je to, Co je plátno, všchni uvenost!“ pralyaběl si bledost. „Vápie, milostivě, teď se mi zdáji tak smyšlený všchny moje důbrky, všechny knihy — takhle šleklit akol — o!“

Věkru lupoly draly, směly pčně, pravod prosel hlavými silom, před hltmnostým úzvav se oštyhaly „perat! Pan všaršský kontosse s druhou poschlodi otvřel okno na znamení, že vláda vidí ten hravýj projev znepokojeného lidu. V těloveně bylo velké shesmaždění, silné řeči začly pod malovaným stropem. Řečil i doktor Kalvoda, s volkým úspěchem také Emil. Tento praváčen polteskem, souhlasným jektosem volal do kypěho množství: „Kmanoujume se od včlejši! Svaj k svému!“

Zase jeden krásný den v historii komárovské. Skula ho! —

Druhého dne ještě před polednem ubíral se Emil k panu Stajnerovi, tovarišku (u kterém lid tvrdili, že je milionářem), do jeho villy, postavené na nejrozkošnější místě nad řekou uprostřed krásného parku. Nesl rozhodnutí zblázněného výboru, že se panu Stajnerovi povoluje úver s nejmenším úrokem. Stajner, vážný, sedivý pan, přijal ve své pracovně lictího volně veselé a s vděčným úsměvem, potřeboval nutně půjčku, nechtěl-li ohlástí konkurs, a jinde má úver adpěví.

„Mere!“ řekl nonchalantně. „Je libo doutník? Specialita — za padesát krejcarů kousek. Jsem vám vděčen. A což tovaru?“ Stajner měl velikou tkalevnu, která nějak vlně klesala. Emil se usmíval. „Myslím, že se podaří akoiouvn společnost utvořit, která by tovaru převzala. Teď je právě vhodná doba, je vydáno heslo: český průmysl, a všechno se žene po akříleh. V takovém nadsíní lehko lovit!“

„Nadsíní!“ opakoval Stajner, hladě svou bradu. „Taky jsmo ho všera začili!“ Uklbil se.

„Ale musíme přece dál, pane úctu! — Lucy!“ Zavoznil a když heznouka komorná se zjevila, nakázal: „Že prosím paní, aby přišla. A láhev burgundského přimste, Lucy!“ Vedl Emila do salonu. „Jsmo tu jako po obložen!“ ombouval se. V oknech rozhlito bylo několik tabulek, na štěsti byl krásný den, vlažný vzduch od řeky vanul dovnitř.

Na stolu ležely koucky kamenú a ohef. „Vidite?“ usmíval se Stajner. „Nadsíně pozdravy našeho hodného lidu, vytloukli nám okno. Když se Čech s Němcem porvou, žid to odnese. Rekněte, co elastně ten lid ode mne chce? Na Ústřední Matiel platim, chudě děti oblékám, všude přispívám plným rukama, a za to — kameny do oken. Nechám si je na pa-

mátku. Hloží toulo kse — u kamral — je to toliko se smradlavým pyrope, podobněto k moco v celém náste a nabláženč, jen na dvoře se červené je hra- mada takových štěrků, učelo s svých vlastních lid, suad některý štěrkůk, přivedl se jej až seřtem sual. Tu je vidět za to, že s ními sebědám jako otce, že jsmu lépe píšou, než jak jsmu —“

Všle pani Stajnerová, krásná, plná oblné krvi, která pšovila la červený svadnýh rít, hověla v očíh. Pohlédla na úvratého, ale jinsk, nežli teddy, kdy mu přitenon hodila raketa, aby jí odpod — poznoré, zář se jí nějak vyrostly. Emil smel její pátra- vy pohled, veselé a sebevdáno blůdit jí do očí. — Usadil a stolu, sklenky s červeným vlnem zacinchaly. Tovarišk byl velmi rozradostno, stále hládl bradu, třpetal štěstím prsty na prou. Pan Sára seděla naproti Kutilovi, hlódt jí do očí, které kokotně nholmřila, klomé se heznom do zadu na lenoch křesla. Ráže na rozhodoých nádrech zvedala se a klesala.

„Vy jste rozumný člověk, pane úctu.“ leholil tovarišk, zvedlaje sklenku. „Rekněte, co nás vlastněmí ale jsmu ještě chějí? Čmim, co molin, nesmysl je žadat vje. Žid je světohláčen — co chosete, je to náš osud. Klamou vás nebo sebe, kdo přednáší v ylasti a kolokotuji s národním úty. Máj brate je v Mostě členem kulfrájnu, druhý bratr v Pošti předsedou spolku pro naučívání Slováků, vyměnil-li si místa, buďou oni taky přispívat s nadsím a kolokotuji a já budu v Mostě křevet „hájla!“ nebo v Pošti zas „chlán!“ To je zcela přeroum!“

Krásná pani hovorila obmřívajm napřim, kokotněm úsměvem, Emil roznal nové řeči.

Pokračování.

Co jest bolest?

Všle jsi slavný lékař Romberg dno co vyhledal — bolest jest volání nervů u vnou krev, jest zela pravdivou. Kdykoli krev nepřináší nervům dostatečné potraviny, objeví se bolest, neb alespoň nějaká nevolnost, v některé části těla. Nervy se hlád o potravu, kterou jim máže přiměsti pomže dvoře živoná krev. Není-li zařívač soustava v pořádku, není ani krev, není ani nervy, není celé tělo v pořádku. Proto, scház-li někde nerv, nejtělo dobie, nejtřičtelí dobie, jestli nervosnými, mlteli vyrážky nebo nepřeknou píeť, deje nejprve zařváčel soustava do pořádku. To učiní za Vás Trinerovo létoře Horké Víno. Ono oslíli i záhude i vnitřnosti, vyrobí i potravu áistom krev, dodá vřívru nervům i svalům a uvode celé tělo v pravidelný běh. Udržite-li své zařívání v pořádku, nepodlehnete tak snadno nemocem. Poradte se s námi, nebudete-li rozpuřiti své nemoci. Jos. Triner, 616-622 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Práce oslabuje ledviny.

Doan's Kidney Pills vykonalý ve- lickou službu lidu, který pracuje v Omaze.

Mnoho ománských obyvatel pracují každý den v nějakém napětí, nepřirozeném postavení — oslabuje se stále nad pracovním stolkem — jedinec — háje sebu na povozoch a karáč — ká najice namáhavou domácí práci, zvedá- jles, podávájice anebo strážjice různé věci sty různými nestami. Všechno toto namáhání snadno optřežuje, soslábi a pošlou ledviny, až tyto přestanou vykonávati svých práci, jez jst čistění krve od jedovatých látek. Doan's Kidney Pills léč choré ledviny a dodávají novou sílu zádm. Ománská vyředení to dokazují.

Wm. H. Sage, 4211 Burdett St., Omaha, Neb., praví: Větší cena Doan's Kidney Pills byla ano dokázána před několik roky. Bolost v zádech obtěžovaly me stále po tři nebo po čtyř roky, zejména po těžké denní práci anebo když jsem nastýdl. Moje práce vyžadovala si stálého shýbání a to „vzpoškyby snásně qetěkavah na moje ledviny a přivedilo bolost v zádech. Doan's Kidney Pills, jez optatí jsm si v Shafterově lékárně, poskytlj mně okamžitě úlehčeni a když poselí do stavilo se lehce vráćení obtíh, nikdy neobrátil se k nim bez újinku. Těží mne, že moho odporučiti tak společlivý příspěvek.

Na prodej u všech prodávajů lék. Cena 50 centů. Postorn-Milburn Co., Buffalo, New York, jedni jednatel pro Spojené Státy.

Hotel Praha

otevřen pod novým řízením.

Josef Vaško, majitel.

Vše nově od spodu až nahoru. Nové postele! Nové prádlo na postelích! Nové kuchyňské zařízení. Nové stolní náčiní. — Vytvořná česká kuchyně. Vozná obsluha. Vše první třídy.

Hostince opatřeny jsou zásobami výborných likérů a vín. — Nejlepší doutnuky. Vyboraň Storžův ložák stále na čepu! 27-11

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na čepu. **PLEZSKÉ** z Měttanského pivovaru v Písní v Čechách, Hebrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známý Faust získalo rozhodlou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 4011

Vyborná vína kalifornská a importovaná, vody minerální, brandy a všeho druhu lihoviny zasílají se do všech částí Spoj. Států.

Píste si o cenník!

Jos. Bernard, Blue Island Avenue, CHICAGO, ILLINOIS.

STORZ BREWING COMPANY

váři a stačí do lahvi

TRIUMPH A BLUE RIBBON PIVO.

Nejlepší na západě.

OMAHA, NEB. 1911

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119

Váři nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.